

NI UN PAS ENRERE AMB EL 0'7. NI UNA RETALLADA MÉS!

**Prou de promeses incomplertes! Prou d'excuses!
El nostre govern i el nostre Parlament han de voler i han de poder**

El govern ha decidit reduir la partida pressupostària de cooperació internacional de 49 milions d'euros el 2009 a 39 milions el 2010, una retallada de més del 20% en termes absoluts. Aquesta decisió deixa el 0'7 promès fa només tres anys en un 0,4% escàs, molt lluny dels 130 milions que tots els partits van aprovar. Es tracta d'un incompliment de la Llei de cooperació, d'un incompliment de les resolucions del Parlament i d'un incompliment d'un compromís solemne de l'actual govern.

No avancem com el moment històric requereix, i no és ni ha de ser aquesta només una qüestió d'ONGD ni només una qüestió de diners. **Es tracta de quin model de país i societat estem construint, de quins valors ens mouen i quins horitzons dibuixem per al futur.**

Aquests deu milions d'euros que ara canvien de destinació potser no canviarien el món però és segur que alguns milers menys de persones tindran menys possibilitats de millorar la seva vida o d'exigir els seus drets fonamentals. La quantitat i, sobretot, la qualitat de les accions de cooperació, es veuran greument afectades. Els recursos que es destinen des de Catalunya a aquestes accions no són suficients ni són la solució a la pobresa, però constitueixen un reconeixement del deute històric assumit com a societats enriquides, i **una mostra de la voluntat social i política de no oblidar-ho, i de treballar per un món més just i menys desigual.**

És ara que no ens podem fer enrere

La crisi econòmica, immediata, duríssima que afecta els nostres barris, les nostres famílies i el nostre entorn sembla l'única, però sabem que ens enganyem si no mirem més enllà. Si quelcom ens ha tocat aprendre és que no podem pas seguir pensant-nos com a un país ric i aliè a la realitat global. Els informatius ens recorden cada dia la situació d'emergència continuada i quotidiana de milions de persones, des de fa dècades. Pot ser és ara, també empobrits i desconcertats, que podem entendre millor que mai la necessitat de canvis profunds i reals, i de la solidaritat internacional.

Aquells que han provocat la crisi s'afanyen a donar-la per acabada, perquè tot continuï igual. Però **hem de repensar el nostre model de desenvolupament i el nostre benestar perquè no és just ni sostenible, perquè no té sentit, no té ànima i no té futur.** Perquè sabem que el nostre model de consum d'aliments i d'energia, i les polítiques comercials i internacionals que tolerem no fan més que augmentar la injustícia i les desigualtats a tots els nivells, i a tot el món.

És demagògic i fals el discurs dels que diuen que no tenim diners per a tot, per a les polítiques socials a casa nostra i per a les polítiques de cooperació internacional. Ambdues constitueixen mecanismes complementaris de redistribució de la riquesa, que han de convergir. L'alimentació, la salut, l'educació i la feina són prioritàries, aquí i arreu. La nostra classe política, malgrat viatjar pel món i estar present a cimeres internacionals, sembla que no ha entès encara la globalització, i les seves repercussions a la nostra vida, i a la seva feina.

Catalunya, la seva gent, sí és solidària

És en els moments difícils quan demostrem el pitjor i el millor del que som capaces. La tradició i el teixit social català demostren que **Catalunya és, ha estat i serà molt solidària amb altres pobles i cultures.** Mentre empreses i institucions retiren el seu suport a les ONGD, la majoria dels particulars mantenen amb sacrifici les seves quotes, ens fan saber com valoren la feina dels i de les nostres cooperants a l'exterior i alguns ens hi dediquen encara més temps. Una enquesta del propi govern del mes de maig d'aquest any, amb la crisi ja instal·lada a casa nostra, confirmava que **el 86,4% de la població catalana era partidària de dedicar una part dels recursos de la Generalitat a la cooperació internacional, i que la gran majoria d'aquesta entenia que també havia de ser així en situació de restricció pressupostària.**

No ens resignem

Les ONGD catalanes portem més de vint anys reclamant el mateix. Hem passat diverses crisis i també moltes èpoques de bonança econòmica. **La història ens ha donat la raó, que un món tan desigual era un món equivocat.** Mentre es repeteixen els discursos oficials de bones intencions, restem a la cua. El 2007, la Generalitat va dedicar a cooperació l'equivalent a 8,15 euros per càpita, mentre a Castella-La Manxa dedicaven més del doble, 18,32, a Navarra 31,39, i a Balears 15,93.

Aquest govern tampoc s'ho creu, i no calen codis ètics per saber que l'incompliment permanent dels compromisos comporta una devaluació de la política i de la democràcia. No pensem resignar-nos ni acostumar-nos que els partits ignorin el que ens han promès als seus programes, a les seves lleis i tots els plans de treball que hem fet conjuntament.

És ara que cal una resposta en positiu i compromesa. En aquest moment difícil. Per això ens plantem i diem prou. **Prou de promeses, de rebaixes, renegociacions i tecnicismes.** No renunciarem al 0'7 i per això no acceptem ni una retallada més. I volem que tots els partits i tots els governs entenguin que la política de cooperació internacional, si és bona i coherent, redunda en tota l'acció de govern i, per això, no és una política menor, anecdòtica o de bona imatge pública. Cal revisar les nostres prioritats. Cal que les revisin ells. **Per lleialtat als nostres principis, i a totes les organitzacions i persones d'altres països amb què treballem i que creuen que som un país diferent, solidari, somiador i valent.**

NI UN PASO ATRÁS CON EL 0'7. NI UN RECORTE MÁS!

**Basta de promesas incumplidas! Basta de excusas!
Nuestro gobierno y nuestro Parlamento
tienen que querer y tienen que poder.**

El gobierno catalán ha decidido reducir la partida presupuestaria de cooperación internacional de 49 millones de euros en 2009, a 39 millones en 2010, un recorte de más del 20% en términos absolutos. Esta decisión deja el 0'7 prometido hace tan solo tres años en un 0,4% escaso, muy lejos de los 130 millones que todos los partidos aprobaron. Se trata de un incumplimiento de la Ley de cooperación, de un incumplimiento de las resoluciones del Parlamento y de un incumplimiento de un compromiso solemne del actual gobierno.

No avanzamos como el momento histórico requiere, y no es ni debe ser sólo una cuestión de ONGD, ni sólo una cuestión de dinero. **Se trata de qué modelo de país y sociedad estamos construyendo, de qué valores nos mueven y qué horizontes dibujamos para el futuro.**

Los diez millones de euros que ahora cambian de destino quizás no cambiarían el mundo, pero seguro que algunos miles de personas tendrán menos posibilidades de mejorar su vida, o de exigir sus derechos fundamentales. La cantidad y, sobretudo, la calidad de las acciones de cooperación se verá gravemente afectada. Los recursos que se destinan desde Catalunya a estas acciones no son suficientes ni son la solución a la pobreza, pero constituyen un reconocimiento de la deuda histórica asumida como sociedades enriquecidas, y **una muestra de la voluntad social y política de no olvidarlo, y de trabajar por un mundo más justo y menos desigual.**

Es ahora que no podemos echarnos atrás

La crisis económica, inmediata, durísima que afecta a nuestros barrios, nuestras familias y nuestro entorno parece la única, pero sabemos que nos engañamos si no miramos más allá. Si algo hemos aprendido es que no podemos seguir viéndonos como un país rico y ajeno a la realidad global. Los informativos nos recuerdan cada día la situación de emergencia continua y cotidiana de millones de personas, desde hace décadas. Quizás ahora, también empobrecidos y desconcertados, podemos entender mejor que nunca la necesidad de cambios profundos y reales, y de la solidaridad internacional.

Aquellos que han provocado la crisis se apresuran a darla por acabada, para que todo continúe igual. **Debemos repensar nuestro modelo de desarrollo y nuestro bienestar porque no es justo ni sostenible, porque no tiene sentido, no tiene alma y no tiene futuro.** Porque sabemos que nuestro modelo de consumo de alimentos y de energía, y las políticas comerciales e internacionales que toleramos no hacen más que aumentar la injusticia y las desigualdades a todos los niveles, y en todo el mundo.

Es demagógico y falso el discurso de los que dicen que no tenemos dinero para todo, para las políticas sociales en nuestro país y para las políticas de cooperación internacional. Las dos constituyen mecanismos

complementarios de redistribución de la riqueza, que deben converger. La alimentación, la salud, la educación y el trabajo son prioritarios, aquí y en todas partes. Nuestra clase política, a pesar de viajar por el mundo y estar presente en cumbres internacionales, parece que no ha entendido aún la globalización, y sus repercusiones en nuestra vida, y en su trabajo.

Catalunya, su gente, sí es solidaria

Es en los momentos difíciles cuando demostramos lo peor y lo mejor de lo que somos capaces. La tradición y el tejido social catalán demuestran que **Catalunya es, ha sido y será muy solidaria con otros pueblos y culturas.** Mientras empresas e instituciones retiran su apoyo a las ONGD, la mayoría de los particulares mantienen con sacrificio sus cuotas, nos hacen saber como valoran el trabajo de nuestros y nuestras cooperantes en el exterior y algunos nos dedican todavía más tiempo. Una encuesta del propio gobierno catalán del mes de mayo de este año, ya en plena crisis, confirmaba que **el 86,4% de la población catalana era partidaria de dedicar una parte de los recursos de la Generalitat a cooperación internacional, y que la gran mayoría entendía que también debía ser así en situación de restricción presupuestaria.**

No nos resignamos

Les ONGD catalanas llevamos más de veinte años reclamando lo mismo. Hemos pasado varias crisis y también épocas de bonanza económica. **La historia nos ha dado la razón en que un mundo tan desigual era un mundo equivocado.** Pero mientras se repiten los discursos oficiales de buenas intenciones, continuamos a la cola de España. En 2007 la Generalitat dedicó a cooperación el equivalente a 8,15 euros por cápita, mientras en Castilla-La Mancha dedicaban más del doble, 18,32, en Navarra 31,39, y en Baleares 15,93.

Este gobierno tampoco se lo cree, y no hacen falta códigos éticos para saber que el incumplimiento permanente de los compromisos comporta una devaluación de la política y de la democracia. No vamos a resignarnos ni acostumbrarnos a que los partidos ignoren lo que nos han prometido en sus programas, en sus leyes y en todos los planes de trabajo que hemos hecho conjuntamente.

Es ahora que hace falta una respuesta positiva y comprometida. En este momento difícil. Por eso nos plantamos y decimos basta. **Basta de promesas, de rebajas, renegociaciones y tecnicismos. No renunciaremos al 0'7 y por eso no aceptamos ni un recorte más.** Queremos que todos los partidos y todos los gobiernos entiendan que la política de cooperación internacional, si es buena y coherente, redunde en toda la acción de gobierno y por eso mismo no es una política menor, anecdótica o de buena imagen pública. Debemos revisar nuestras prioridades. Deben revisarlas ellos. **Por lealtad a nuestros principios, y a todas las organizaciones y personas de otros países con los que trabajamos y que creen que somos un país diferente, solidario, soñador y valiente.**

NO MORE STEP BACK WITH THE 0'7. NO MORE CUT DOWN!

**Stop unaccomplished promises ! Stop excuses!
Our government and our Parliament
must have the willing and the capability for reaching it**

The government has decided to reduce the budget for international development from 49 million in 2009 to 39 million in 2010, a cut of more than 20% in absolute terms. The 0,7% that was promised by the government only three years ago, has been now, with this decision, reduced to a scarce 0.4%, far away from the 130 million that all political parties approved. It is a breach of international development law, a breach of Parliament's resolutions, and a breach of a solemn commitment of the current government.

We do not advance as the historical moment requires, and it is not, neither should be, only an NGOs matter or just a money issue. This is about **which model of country and society we are building, about which values make us move and which horizons we are drawing for the future.**

These ten million that now are changing destination may not change the world, but it is certain that some thousands of people will have less opportunities to improve their lives or to demand their fundamental rights. The quantity, but mostly, the quality of international development activities will be seriously affected. The allocated resources from Catalonia to international development are not enough, and cannot be the solution to poverty, but they are a recognition of the historical debt assumed as rich societies, and a **sample of the political and social will not to forget it, and also a sample of working for a fairer and less unequal world.**

Now is the moment when we cannot go back

The economic crisis, immediate, tough, which affects our neighbourhoods, our families and our environment, seems the only one, but we are deceiving ourselves if we do not look beyond. If something we have learned is that we can not even describe ourselves as a rich country and be oblivious to the global reality. The news reminds us every day the constant and continued daily situation of emergency for millions of people, from decades ago. Maybe it is now, when we are also impoverished and bewildered, that we can understand better than ever the need of real and profound changes, and the need of international solidarity.

Those who have caused the crisis are in a hurry to say that it is over, because they want everything to remain in the same situation. But **we must rethink our development model and our well-being because it is not fair, neither sustainable, because it makes no sense, and it hasn't soul, neither future.** Because we know that our food and energy consumption model, and the trade and international policies we tolerate, are just increasing injustice and inequality at all levels, all over the world.

The speech of those who say **we do not have money for everything, especially for social policies and for international development policies,**

is demagogic and false. Both are complementary mechanisms of wealth redistribution, and they must converge. The food, health, education and work are priorities here and everywhere. Although our politicians are travelling all over the world to attend international summits, they have not yet apparently understood the meaning of globalization and its impact on our lives, and also in their own work.

Catalonia, it's people, are supportive

It is in difficult times when we show the worst and the best of what we are capable of. Tradition and civil society show that **Catalonia has been, and will be also in the future, supportive to other peoples and cultures.** While companies and institutions are in many cases withdrawing their support to NGOs, a lot of individuals are doing strong sacrifices to maintain their contributions, let us know how they appreciate the work of our field workers abroad, and some of them even dedicate more time to us. A government survey published in May 2009, when the crisis was already installed in our society, confirmed that **86.4% of Catalan population agreed of devoting a portion of Government resources to international development, and the vast majority of those polled, understood that it must also be respected in budget constraint situations.**

We do not feel resigned

The Catalan NGO's for development have spent over twenty years claiming the same. We have lived many crises and many economic prosperity periods. **The history has given us the reason, that a world so unequal was a big mistake.** While the official speeches with good intentions are constantly repeated, Catalonia remains in the queue. In 2007, the Catalan Government dedicated and equivalent of 8.15 euros per capita to development, while e.g. Castilla-La Mancha devoted 18.32 € (more than twice), 31.39 € Navarre, and 15.93 € the Balearic islands .

The current Catalan government does neither believe in solidarity, and no ethical codes are necessary to acknowledge that the permanent unaccomplishment commitments imply a devaluation of policy and democracy. We are not going to feel resigned or to get used to this situation where the parties ignore what they have promised us in their programs, in their laws and in all the work plans we have done together.

It's now when we need a positive and committed response. In this difficult time. That's why we stay firm and say stop. **No more promises, sales, renegotiations and technicalities.** We don't want to renounce the 0,7 and therefore we do not accept any more cut. And we want all parties and all governments to understand that an international development policy, if good and consistent, affects all the government actions and, therefore, it is not a minor, anecdotal or good public image policy. We must revise our priorities. They need to revise them. **We must do it because of the loyalty to our principles, and the loyalty to all the organizations and people from the countries we support, who believe that we are a different, supportive, courageous and dreamer country.**